

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **V.T.N.**, narozený dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Koutnou
sídlem Kostelní 1, 344 01 Domažlice

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2019, č. j. MV-149785-6/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 10. 2018, č. j. OAM-19676-50/DP-2017, jímž byla výrokem I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 356/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a výrokem II. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podaná dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

II.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů. Namítal, že dospěly na základě provedeného dokazování k nesprávným skutkovým zjištěním.
3. Dále žalobce konstatoval, že nepracoval pro společnosti, se kterými měl uzavřené smlouvy o dílo, jako jejich zaměstnanec, ale pracoval jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) na základě živnostenského oprávnění. Z tohoto důvodu s nimi také měl uzavřené smlouvy o dílo. Tvrdil, že má živnostenské oprávnění, přičemž každý rok podával daňové přiznání, platil sociální a zdravotní pojištění, uzavíral smlouvy o dílo a vystavoval faktury. Podle názoru žalobce podnikal a nebyl zaměstnanec. Od září 2009 nebyl nikde zaměstnán, a to ani u společnosti VIGA BEST s.r.o. ani u společnost WELPRO s.r.o. S danými společnostmi měl pouze uzavřenou smlouvu o nájmu nebytových prostor a smlouvy o dílo.
4. Žalobce poukazoval na skutečnost, že správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb. (dále jen „*živnostenský zákon*“) je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených živnostenským zákonem s tím, že aby mohla být činnost podnikatele pokládána za podnikání, je ve smyslu ustanovení živnostenského zákona třeba současného naplnění všech jejích pojmových znaků. Správní orgán výdělečnou činnost žalobce posoudil jako výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah s tím, že sice má uzavřenou se společností WELPRO s.r.o. smlouvu o dílo, ale dle správního orgánu jde v reálu o závislou činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti. S těmito závěry správního orgánu žalobce nesouhlasil. Uvedl, že svoji práci vykonává jako samostatnou. Nikdy nevystupoval jménem společnosti WELPRO s.r.o., ale pouze sám za sebe. Nevyráběl sice celé výrobky sám, to ovšem neznamená, že byl ve vztahu podřízenosti. Dále k tomu konstatoval, že zhotovitel si může na výrobu části díla sjednat smlouvou o dílo jiného zhotovitele (subdodavatele) s tím, že objednateli pak

odpovídá sám. Žalobce jakožto subdodavatel odpovídal sám a vlastním jménem za jím provedené dílo, které prováděl za účelem zisku. Žalobce se domníval, že jeho činnost naplňuje všechny znaky podnikání a nemůže mu být přičteno k tíži, pokud měl v určitém období uzavřenu smlouvu jen s jedním subjektem, jestliže je objem díla takový, že již další zakázky není schopen v konkrétním období provádět. Podle žalobce dané nemůže být znakem toho, že nepodniká. Co se týká zadávání díla, je právem i povinností objednavatele, aby dílo zadal, obzvláště, v případě, kdy není prováděna výroba celého výrobku, ale jen jeho části. Je zřejmé, že objednavatel musel výrobky žalobci předat, aby na nich mohl provést předmětné dílo, a poté je zpět převzít, aby je mohl zkontrolovat. Žalobce opětovně uvedl, že nic z výše uvedeného nesvědčí o tom, že by danou činnost neprováděl samostatně a na vlastní odpovědnost.

5. Dle názoru žalobce tak žalovaná na základě provedeného dokazování dospěla k nesprávným skutkovým závěrům a i k nesprávnému právnímu posouzení ohledně činnosti prováděné žalobcem. Napadené rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, přičemž jeho nezákonnost spočívá i v nesprávném posouzení věci. Žalobce dále uvedl, že vzhledem k tomu, že svojí činností naplnil všechny pojmové znaky provozování živnosti, je zřejmé, že po celou dobu soustavně podnikal jako OSVČ, a plnil tak účel svého dlouhodobého pobytu. S ohledem na to v projednávané věci neexistuje ani jiná závažná překážka pobytu žalobce na území, neboť v ČR nelegálně nevykonával závislou činnost. Rozhodnutí žalovaného o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je tudíž nezákonné.
6. Závěrem žalobce konstatoval, že považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené i z důvodu dopadu tohoto rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V ČR žije již od roku 2008, zvykl si zde, našel přátele a začlenil se zde do života.
7. S ohledem na shora uvedené žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná nejprve poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaném pod č. 3027/2014 Sb., který vymezil znaky závislé práce, jež musí být naplněny, aby se dalo hovořit o práci jako o závislé ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou zaprvé soustavnost, zadruhé osobní výkon práce a zatřetí vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. V souvislosti s výše uvedeným žalovaná odkazovala na ustanovení § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*občanský zákoník*“), ve kterém je definován pojem podnikatele.
9. K pojmovým znakům podnikání poté žalovaná uvedla, že prvním pojmovým znakem podnikání je soustavnost výkonu činnosti. Z provedeného výsledku žalobce vyplynulo, že žalobce vykonával činnost soustavně. Dalším pojmovým znakem podnikání je samostatnost činnosti prováděné podnikatelem. Samostatnost bývá vymezována jako schopnost či možnost podnikatele rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě a ve vztahu k jaké cílové skupině zákazníků. Tento pojmový znak podnikání podle názoru

žalované žalobce svou činností nenaplňoval, jelikož se v případě žalobce jednalo pouze o výkon fyzické práce podle pokynů zástupce společnosti, který mu práci zadával a kontroloval ji po něm, a to na přiděleném místě. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná dospěla k závěru, že výkon činnosti žalobce není podnikáním, resp. výkonem živnosti, neboť žalobce tuto činnost sice vykonával osobně a za účelem dosažení zisku, ale nikoliv samostatně a na vlastní odpovědnost. V činnosti, kterou žalobce vykonával, absentují dva ze základních znaků podnikání, a to samostatnost výkonu této činnosti a jeho výkon na vlastní odpovědnost. O podnikání nebo výkon živnosti se v případě žalobce nejednalo, neboť všechny pojmové znaky nejsou splněny kumulativně. Nadto žalovaná doplnila, že se v případě žalobce jednalo o závislou práci, neboť společným rysem všech znaků závislé práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, resp. že zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od samostatného podnikání.

10. Co se týče předložené smlouvy o dílo, žalovaná měla za to, že žalobce dílo na základě předložené smlouvy nevykonával. Žalovaná v této souvislosti odkazovala na komentář k občanskému zákoníku (Švestka, J.; Dvořák, J.; Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2014, 1516 s.), kde je na straně 125 uvedeno následující: *„Dílo je pojato standardně jako činnost (práce), přičemž práce jako plnění smlouvy o dílo se od práce poskytované zaměstnancem na základě pracovní smlouvy liší zejména tím, že podle smlouvy o dílo vykonává zhotovitel činnost samostatně, podle vlastního rozvrhu, s vlastními prostředky a na vlastní riziko, nepodléhá ani soustavnému dozoru, ani řízení objednatele.“* Mimo to lze podle žalované v daném případě analogicky odkázat na úpravu zastřené právního jednání, k níž se např. vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 Ad 5/2014-39.
11. Žalovaná dále konstatovala, že v průběhu odvolacího řízení obdržela dne 7. 1. 2019 od Státního úřadu práce, Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „Oblastní inspektorát“) informaci o výsledku kontroly, ze které je patrné, že na základě podnětu ze strany Ministerstva vnitra byla provedena kontrola společnosti WELPRO s.r.o. a byl učiněn závěr, že žalobce se při výkonu jeho práce pro společnost WELPRO s.r.o. dopouštěl výkonu nelegální práce dle ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 126 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Doplněním spisového materiálu o uvedené rozhodnutí Oblastního inspektorátu bylo tedy věrohodně prokázáno, že žalobce se dopustil výkonu nelegální práce a byl dán důvod pro vydání zamítavého rozhodnutí. Žalovaná nadto upozornila, že ani jí, a ani Ministerstvu vnitra, nepřísluší nijak posuzovat výsledek kontroly provedené inspektorátem práce, ani jinak prověřovat, jak šetření probíhalo.
12. S ohledem na shora uvedené poté žalovaná uvedla, že v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu § 5 s § 50 odst. 4 správního řádu přihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a veškeré důkazy hodnotila podle své úvahy, přičemž veškeré skutkové okolnosti následně subsumovala pod ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

13. Žalovaná soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

14. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba je nedůvodná.
17. Dle § 44a odst. 3 věta druhá ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle § 37 tohoto zákona. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal důvod uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Mezi popsányými dvěma důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti pobytového povolení je rozdíl, který správní orgány ve svých rozhodnutích správně rozlišily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 345/2018-42, ze dne 14. 6. 2019).
18. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 25. 7. 2017 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce měl v době podání žádosti na území povolen pobyt od 10. 5. 2008 do 30. 8. 2017, zprvu za účelem zaměstnání a od 31. 8. 2009 za účelem podnikání. Výzvou ze dne 17. 8. 2017 vyzval prvoinstanční orgán žalobce k prokázání jeho podnikání od roku 2016. Současně prvoinstanční orgán předvolal žalobce k výslechu.
19. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 4. 9. 2017 žalobce při svém výslechu uvedl, že důvodem, proč žalobce změnil účel pobytu ze zaměstnání na podnikání, bylo, že většinou firmy požadovaly, aby měl živnost, tak přešel na účel pobytu podnikání, aby lépe našel práci. Žalobce dále uvedl, že od září 2015 spočívá jeho výdělečná činnost v broušení výrobků, které jiné osoby svařily. Žalobce uvedl k dotazu, jak si shání zakázky, že si pronajal místo jako své pracoviště a platí za to 8 000 Kč měsíčně firmě, která pro něj shání práci, on pak s takto zajištěným zákazníkem uzavře smlouvu o dílo a provádí broušení výrobků. K dotazu na současné zákazníky žalobce uvedl, že neví, pro jakého zákazníka pracuje a že „novou zakázku děláme od pátku minulého týdne a asi do konce měsíce ji dodáme“. Dále uvedl, že výrobky k broušení „nám“

přiveze zástupce zákazníka, pak předá celou zakázku, zástupce zákazníka to zkontroluje, přijme a potom „nám“ to zaplatí. Když přijde zakázka, tak tam jsou třeba čtyři kluci včetně žalobce, spolu se domluví a zakázku zpracují. Když je zakázka malá, může ji udělat žalobce i sám, záleží na velikosti zakázky. Jinak se domluví se mezi sebou, jak chodí do práce, podle velikosti zakázky, nemá pevnou pracovní dobu. Dovolenou si žalobce určuje sám. Žalobce si sám zajistil pracovní pomůcky. Odměna je stanovena za celou zakázku a tu si muži mezi sebou rozdělí – píšou si, kdo kolik udělal kusů, a podle toho si rozdělí odměnu. Každý z mužů si vystaví svou fakturu na počet zbroušených kusů a předá ji zákazníkovi. Zákazník platí žalobci v hotovosti. Žalobce připustil, že nevykonává činnost v ohlášené provozovně v sídle firmy GEMTEK, ale jinde (provozovna firmy VIGA BEST). Žalobce uvedl k dotazu, zda má na území rodinu nebo blízké osoby, že je na území sám – rodiče, manželka a dvě děti, sestra a bratr žijí ve Vietnamu. Žalobce zdůraznil, že chce na území klidně pracovat dál, aby mohl pomoci své rodině ve Vietnamu.

20. Žalobce byl vyslechnut dále dne 31. 5. 2018, kdy uvedl, že po listopadu 2008 pracoval pro agenturu PRAPAG jednak ve firmě TATUNG v Plzni tři měsíce, poté asi dva roky v nějaké firmě v Chotěšově. Pak v polovině roku 2014 nastoupil do firmy GEMTEK přes KNL a pracoval v ní do konce roku 2015, ale na základě živnostenského oprávnění (pomocné manipulační práce, montážní práce – dělal, co mu ukázali). Poté se žalobce přestěhoval do Karlových Varů a pokračoval asi rok (z toho čtyři měsíce v roce 2016) v práci „pod tou samou agenturou“ ve firmě WITTE Nejdek jako pomocník – zde podepsal smlouvu o dílo s agenturou. Ve WITTE Nejdek žalobce dodával polotovary pro jiného pracovníka, o jejich kvalitě se nestaral, za ni odpovídal technik firmy.
21. V květnu 2016 se žalobce přestěhoval do Domažlic a uzavřel smlouvu o dílo s nějakou domažlickou firmou na broušení a pomocné práce do konce roku 2017, broušení prováděl v provozovně této firmy. Žalobce k dotazu uvedl, že ve firmě VIGA BEST s. r. o. do konce roku 2017 na adrese Cihlářská 425, Domažlice, pracoval jako brusič, byl vyplácen podle počtu vybroušených kusů, ve firmě VIGA BEST s. r. o. jednal jen s jediným zástupcem a tomu vybroušené výrobky i odevzdával, měl od této firmy pronajatý elektrický brousek, na němž pracoval. Žalobce trval na tom, že smlouvu o dílo uzavřel s firmou VIGA BEST s. r. o. a pro tuto firmu výrobky brousil.
22. K firmám SG-TECHS s. r. o., FIBRON s. r. o. a CASUAL CONSULTING s. r. o. žalobce uvedl, že je nezná, a dodal, že vždy chodil s někým, kdo umí česky, a zprostředkoval službu, řekl mu obsah smlouvy a on ji podepsal.
23. Žalobce uvedl, že v době výslechu (31. 5. 2018) měl uzavřenou smlouvu o dílo na dobu neurčitou na pomocné a manipulační práce (broušení výrobků pro zemědělské stroje) pro firmu WELPRO s. r. o. v sídle této firmy, vybroušené výrobky žalobce předává zástupci této firmy, který je zkontroluje a vyplácí ho. Činnost probíhá tak, že se každý den hlásí u zástupce uvedené firmy a on mu předá výrobky k broušení a sdělí mu termín, do kdy má být broušení provedeno, na konci dne si spočítá vybroušené výrobky, odevzdá je a na konci měsíce se to vyúčtuje. Žalobce uvedl, že neumí moc česky, proto mu pomáhá tlumočnick. Žalobce dodal, že by chtěl mít obchod v Domažlicích nebo v Plzni, na což má účel pobytu.
24. Svědek V. S. vypověděl dne 22. 6. 2018, že byl jednatelem firmy VIGA BEST s. r. o. a v době, kdy byl jednatelem, firma měla pronajatou provozovnu na adrese Cihlářská

- 425 v Domažlicích, kde tato firma vyráběla palety. Žalobce v tomto objektu pracoval v roce 2016 a 2017. Svědek uvedl, že si na určitou zakázku tato firma nárázově najala živnostníky a ti pro ni pracovali na základě smlouvy o dílo, ale u žalobce to bylo tak, že ten si jen pronajal prostor a pracoval si pro sebe. K firmám SG-TECHS s. r. o., FIBRON s. r. o. a CASUAL CONSULTING s. r. o. svědek uvedl, že je nezná. Svědek dodal, že si nepamátuje, zda s žalobcem firma VIGA BEST s. r. o. uzavřela smlouvu o dílo, protože zakázek bylo hodně.
25. Žalobce i svědek předložili správnímu orgánu smlouvu o nájmu prostoru sloužícího podnikání ze dne 12. 12. 2016 týkající se roku 2017 a plochy 20 m² budovy Cihlářská 425 v Domažlicích za měsíční nájemné 8 000 Kč, aniž je ve smlouvě řešena povinnost žalobce hradit pronajímateli VIGA BEST s. r. o. služby související s nájmem. Obsahově totožná smlouva byla uzavřena dne 15. 12. 2015 i ohledně roku 2016.
26. Smlouvou o dílo ze dne 7. 3. 2016 se žalobce zavázal pro SG-TECHS s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 7. 4. 2016, žalobce se zavázal provést dílo sám za pevnou smluvní cenu 19 862 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 6. 6. 2016 se žalobce zavázal pro SG-TECHS s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 31. 8. 2016, žalobce se zavázal provést dílo sám za pevnou smluvní cenu 42 324 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 19. 12. 2016 se žalobce zavázal pro SG-TECHS s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 20. 1. 2017 a termínem předání výrobků ke svaření do 20. 12. 2016. Žalobce se zavázal provést dílo sám za pevnou smluvní cenu 23 200 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 11. 8. 2017 se žalobce zavázal pro SG-TECHS s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 31. 10. 2017 a termínem předání výrobků ke svaření do 14. 8. 2017. Žalobce se zavázal provést dílo sám za pevnou smluvní cenu 43 709 Kč.
27. Smlouvou o dílo ze dne 11. 4. 2016 se žalobce zavázal pro FIBRON s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 27. 5. 2016 a pevnou smluvní cenu 21 306 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 5. 9. 2016 se žalobce zavázal pro FIBRON s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 17. 10. 2016 a pevnou smluvní cenu 23 805 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 10. 11. 2016 se žalobce zavázal pro FIBRON s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 14. 12. 2016 a pevnou smluvní cenu 28 760 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 27. 1. 2017 se žalobce zavázal pro FIBRON s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 11. 4. 2017 a pevnou smluvní cenu 39 468 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 26. 6. 2017 se žalobce zavázal pro FIBRON s. r. o. vyrábět železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 4. 8. 2017 a pevnou smluvní cenu 25 762 Kč.
28. Smlouvou o dílo ze dne 21. 12. 2015 se žalobce zavázal pro CASUAL CONSULTING s. r. o. zhotovit železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 29. 2. 2016 a pevnou smluvní cenu 41 145 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 13. 10. 2016 se žalobce zavázal pro CASUAL CONSULTING s. r. o. zhotovit železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 11. 11. 2016 a pevnou smluvní cenu 21 422 Kč. Smlouvou o dílo ze dne 13. 4. 2017 se žalobce zavázal pro CASUAL CONSULTING s. r. o. zhotovit železné konstrukce dle výkresu s termínem plnění do 23. 6. 2017 a pevnou smluvní cenu 42 735 Kč.
29. Rámcovou smlouvou o dílo ze dne 1. 1. 2018 se žalobce od 1. 1. 2018 zavázal pro

- firmu WELPRO s. r. o. provádět úpravy kovových materiálů a další pomocné práce na základě samostatných objednávek.
30. Dále žalobce prvostupňovému orgánu předložil jím vystavené faktury, které převážně odpovídají uzavřeným smlouvám o dílo s SG-TECHS s. r. o., FIBRON s. r. o. a CASUAL CONSULTING s. r. o., pokud jde o objednatele a pevnou cenu díla.
 31. Žalobce předložil i výdajové doklady prokazující žalobcem hrazené nájemné a úhradu fakturovaných cen díla od SG-TECHS s. r. o. , FIBRON s. r. o. a CASUAL CONSULTING s. r. o.
 32. Při pobytové kontrole dne 30. 10. 2017 bylo zjištěno, že na adrese Cihlářská 425 v Domažlicích se nachází výrobní hala označená jediným subjektem, a to VIGA BEST s. r. o., v níž byly svařovací stoly a související materiál. Přítomné osoby uvedly, že žalobce zde práci nevykonává. Totožné skutečnosti byly zjištěny při kontrole dne 13. a 18. 4. 2018
 33. K dotazům prvoinstančního orgánu sdělily dotázané subjekty následující: VIGA BEST s. r. o. sdělila, že žalobci pronajala 20 m² a pro koho žalobce pracoval, neví. WITTE Nejdek, spol. s r. o. sdělila, že žalobce nebyl a není jejím zaměstnancem.
 34. Na základě popsaného dokazování v prvoinstančním řízení prvostupňový správní orgán v prvoinstančním rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobcova činnost ve firmě WELPRO s. r. o. tak, jak ji popsal v rámci provedeného výsledku, není podnikáním, resp. výkonem živnosti, neboť žalobce fakticky vykonává závislou činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti a podle pokynů faktického zaměstnavatele. Prvostupňový orgán své rozhodnutí odůvodnil dále tím, že žalobce pracuje v provozovně faktického zaměstnavatele, při své činnosti používá vybavení faktického zaměstnavatele, vystupuje jménem faktického zaměstnavatele a pravidelně jednou měsíčně fakturuje pouze jedné společnosti částku odvislou od počtu zpracovaných výrobků. Žalobce vykonává práci podle zadání zástupce faktického zaměstnavatele, jenž práci žalobce kontroluje. Žalobce neoznámil změnu své provozovny a z jeho výsledku vyplynulo, že i sám svou činnost vnímá jako nesamostatnou. Pokud jde o období let 2016 a 2017, žalobce nejprve uvedl, že prováděl v provozovně firmy VIGA BEST s. r. o. práci pro tři odlišné firmy zprostředkované firmou VIGA BEST s. r. o. (aniž tyto tři firmy znal), avšak v následném výsledku uvedl, že práci vykonával pro firmu VIGA BEST s. r. o. na základě smlouvy o dílo s ní uzavřené. Tento rozpor se nepodařilo výsledkem zástupce VIGA BEST s. r. o. osvětlit. Ve vztahu k firmě VIGA BEST s. r. o. prvoinstanční orgán uvedl, že i pro ni žalobce vykonával závislou práci, protože byl kontrolován mistrem, používal brousek zaměstnavatele a práci odevzdával zaměstnavateli bez ohledu na tři smlouvy o dílo s jinými subjekty, jež žalobce neznal. Prvoinstanční orgán shrnul, že žalobce si zakázky nevyhledával, přibližně rok a půl dlouhodobě vykonával činnost pouze pro společnost VIGA BEST s. r. o. a další téměř rok pro společnost WELPRO s. r. o. a jinou činnost nevykonává, když byl závislý na tom, jakou činnost mu zaměstnavatel určí, tj. v období od nejméně května 2016 nepodniká, ale vykonává závislou činnost, tj. neplnil a neplní účel povoleného pobytu. Prvoinstanční orgán ještě dodal, že žalobce v předmětném období nejenže nepodnikal, ale i dlouhodobě vykonával závislou činnost bez potřebného povolení k zaměstnání, což představuje jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území. Správní orgán I. stupně žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému

pobytu z popsáných důvodů zamítl.

35. Žalobce v odvolání uplatnil totožné námitky jako v žalobě, a to, že plnil a plní povolený účel dlouhodobého pobytu a nevykonával a nevykonává závislou, resp. nelegální práci, a že rozhodnutí je nepřiměřené, protože na území žije od roku 2008, zvykl si zde, má zde přátele a na území se mu líbí. Spis byl dne 7. 1. 2019 v odvolacím řízení doplněn o informaci OIP čj. OAM-19676-54/DP-2017, podle níž se žalobce se při výkonu práce pro WELPRO s. r. o. dopustil výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí, dospěla ke stejnému závěru jako prvoinstanční správní orgán, a proto žalobcovo odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
36. Soud předesílá, že dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, protože z něj lze zjistit, jak a proč žalovaná rozhodla, přičemž jak výrok rozhodnutí, tak i odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahují srozumitelné a dostatečné důvody rozhodnutí, které jsou s to být předmětem soudního přezkumu. Soud nezjistil ze správního spisu ani žádné vady procesní vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
37. Soud poté postupoval důsledně podle § 75 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 89 odst. 2 správního řádu, tj. posuzoval věcnou důvodnost žalobních námitek.
38. Prvním žalobním bodem byla námitka žalobce uplatněná v totožném znění v odvolání žalobce, že zjištění o závislém charakteru práce žalobce nemá oporu v provedeném dokazování a je výsledkem vadného právního posouzení, když žalobce nepracoval jako zaměstnanec, ale jako podnikatel. Skutečnost, že žalobce podnikal, byla ve správním řízení prokázána živnostenským oprávněním žalobce, daňovým přiznáním, úhradou sociálního a zdravotního pojištění, smlouvami o dílo a žalobcovými fakturami. Žalobce zdůraznil, že nikdy nevystupoval za třetí osoby. I když žalobce nevyráběl celé výrobky sám, neznamená to, že byl ve vztahu podřízenosti (jako subdodavatel zákazníka odpovídal za výrobu části díla jemu, nikoli objednateli zákazníka). Žalobci nemůže být přičteno k tíži, že měl v určitém období uzavřenu smlouvu jen s jedním subjektem, jestliže byl objem díla takový, že již další zakázky nebyl schopen v konkrétním období provádět. Žalobce namítal, že sám rozhodoval, kdy a kde bude kolik práce provádět, a že vůči firmě WELPRO s. r. o. byl odpovědný za dílo - firma žalobci k provedení díla musela výrobky žalobci předat a poté je zpět převzít, aby je mohla zkontrolovat.
39. Tuto námitku vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí tak, že činnost žalobce nebyla podnikáním, protože nebyla vykonávána samostatně ani na vlastní odpovědnost – žalobce pracoval podle pokynu a zadání zaměstnavatele, zaměstnavatel práci žalobce kontroloval a místo k výkonu práce žalobci přidělil. Smlouva o dílo byla podle žalované zastřeným právním jednáním. V odvolacím řízení byl spis doplněn o informaci od příslušného oblastního inspektorátu práce se závěrem o výkonu nelegální práce ze strany žalobce u firmy WELPRO s. r. o., ke které se žalobce přes výzvu žalované nevyjádřil.
40. Žalobní námitka není důvodná.
41. Účelem pobytu, o jehož prodloužení žalobce žádal, bylo podnikání. Plnění účelu pobytu je jednou z podmínek nutných pro prodloužení povolení pobytu cizince na území ČR. Pokud cizinec účel, pro který mu bylo povolení uděleno, neplní nebo neplnil po převážnou dobu, nelze pobyt prodloužit. Účel pobytu musí být naplněn

skutečně, nikoli pouze formálně.

42. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, vyplývá, že *„účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“*
43. Prvoinstanční správní orgán postupoval tedy správně, pokud zkoumal, zda žalobce fakticky plnil a plní účel svého pobytu.
44. Soud se ztotožňuje se závěrem prvoinstančního orgánu aprobovaného žalovanou, že dokazováním bylo prokázáno, že žalobce v době od května 2016 nejméně do druhého výsledku žalobce (31. 5. 2018) podnikatelskou činnost nevykonával, když nelegálně vykonával závislou práci.
45. Je na místě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 373/2018 – 30, ze dne 24. července 2019, podle něhož platí, že při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání x závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek. Z popsaného rozsudku vyplývá i závěr, že *„[13] Bylo-li v této souvislosti v předcházejícím správním řízení zjištěno, že výdělečná činnost žalobce znaky podnikání nenaplňovala (přičemž tento závěr, ani s ním související konkrétní skutkové okolnosti, nebyly v řízení předmětem sporu), nastala zde bez dalšího překážka, která bránila žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyhovět, a jako taková tedy nutně musela vést k zamítnutí žádosti stěžovatele. V důsledku toho pak zároveň bylo nadbytečné provádět ze strany správního orgánu jakékoli další úkony a dokazování směřující k posouzení, zda se v případě faktické činnosti stěžovatele jednalo o závislou práci a zda byla vykonávána legálně či nelegálně.“*
46. Pokud jde o časově první sporné období, tj. květen 2016 až konec roku 2017 (dále jen „první období“), pak žalobce podle formálních dokladů, které předložil, uzavřel s firmou VIGA BEST s. r. o. nájemní smlouvu a postupně (střídavě) uzavíral smlouvy o dílo se společnostmi SG-TECHS s. r. o., FIBRON s. r. o. a CASUAL CONSULTING s. r. o. (dále jen „tři firmy“), kterým i fakturoval a ony ho v hotovosti vyplácely.
47. Při prvním výsledku žalobce uvedl, že si pronajal místo jako své pracoviště u firmy VIGA BEST s. r. o., která pro něj shání práci, on pak s takto zajištěným zákazníkem uzavře smlouvu o dílo a provede práci. Žalobce při výsledku nebyl schopen uvést, pro jakého zákazníka v době výsledku pracuje. Žalobce uvedl, že si sám zajistil pracovní pomůcky. Výrobky k broušení mu předával zástupce zákazníka a zhotovené výrobky přijímal od žalobce a jejich kontrolu prováděl opět zástupce zákazníka.
48. Při druhém výsledku žalobce v rozporu s předchozím výsledkem uvedl, že ve firmě VIGA BEST s. r. o. pracoval do konce roku 2017, byl vyplácen podle počtu vybroušených kusů, ve firmě VIGA BEST s. r. o. jednal jen s jediným zástupcem a tomu vybroušené výrobky i odevzdával a měl od této firmy pronajatý elektrický brousek, na němž pracoval. Žalobce trval na tom, že smlouvu o dílo uzavřel s firmou

VIGA BEST s. r. o. a pro tuto firmu brousil. Žalobce tři firmy neznal.

49. Jak je zřejmé ze shora popsaného, žalobci byla ve správním řízení podvčetně dána možnost, aby ve vztahu k prvnímu období popsal, jakou podnikatelskou činnost vykonával.
50. Při prvním výsledku žalobce tvrdil, že se zákazníky jedná, výrobky od nich přebírá a zhotovené jim je vrací, a podle formálních dokladů mělo jít pouze tři zákazníky, tedy žádný závratný počet - přesto žalobce nedokázal uvést naprosto žádné údaje ani o jediném ze zákazníků. Tato verze skutkového děje popsaná žalobcem v prvním výsledku je proto zcela nevěrohodná a podnikání žalobce neprokazuje. Formální doklady (smlouvy o dílo, faktury, pokladní doklady) jsou evidentně právním jednáním zastírajícím skutečnou vůli stran.
51. Při druhém výsledku žalobce svůj popis podnikání zcela změnil a uvedl v rozporu se prvním výsledkem, že práci mu zadával, práci od něj přebíral a za práci mu platil zástupce VIGA BEST s. r. o. (tedy nikoli tři firmy), brousek k výkonu práce měl bezplatně zapůjčen od VIGA BEST s. r. o. (v prvním výsledku uvedl, že si pracovní pomůcky zajistil sám), vyloučil, že by uzavřel smlouvy o dílo se třemi firmami, protože uzavřel jedinou smlouvou o dílo s VIGA BEST s. r. o. Tato verze skutkového děje popsaná žalobcem při druhém výsledku je věrohodná v rozsahu vyvracejícím simulovaná právní jednání (smlouvy o dílo, faktury, pokladní doklady).
52. Lze shrnout ve vztahu k prvnímu období, že bez pochyb bylo právě z výsledků žalobce zjištěno, že podnikatelskou činnost nevyvíjel vůči původně tvrzeným třem firmám, protože právě sám žalobce ve svém druhém výsledku tvrdil, že prováděl práci pro VIGA BEST s. r. o. Ohledně firmy VIGA BEST s. r. o. však žalobce netvrdil, že by jí cenu tvrzeného díla fakturoval, a jím vykonávaná činnost tedy nevykazuje znaky podnikání ani vůči této firmě. Soud aprobejuje závěr správních orgánů, že skutečnost, že žalobce fakticky vykonával závislou činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti a podle pokynů VIGA BEST s. r. o., vyplývá i z toho, že používal brousek zaměstnavatele. V řízení tedy bylo prokázáno, že žalobce vykonával nelegální závislou práci bez potřebného povolení.
53. Pokud jde o časově druhé sporné období, tj. od počátku roku 2018 (dále jen „*druhé období*“), pak žalobce formálně uzavřel s firmou WELPRO s. r. o. rámcovou smlouvu o dílo. Rámcová smlouva řeší toliko způsob uzavírání jednotlivých následných smluv o dílo, aniž žalobce uzavření konkrétních následných smluv o dílo tvrdil. Žalobce vypověděl, že pro firmu WELPRO s. r. o. pracoval v sídle této firmy, vybroušené výrobky žalobce předával zástupci této firmy, který je zkontroloval a vyplatil ho. Každý den se hlásil u zástupce uvedené firmy a on mu předal výrobky k broušení a sdělil mu termín, do kdy má být broušení provedeno, na konci dne si spočítal vybroušené výrobky, odevzdal je a na konci měsíce se to vyúčtovalo. Výsledkem žalobce tedy bylo bezpečně prokázáno, že žalobce osobně a soustavně konal práci pro WELPRO s. r. o. jejím jménem a podle jejích pokynů v podřízeném vztahu (žalobce vypověděl, že se každý den ráno „*musí*“ přihlásit zástupci této firmy a ten mu předá práci a určí, do kdy musí být práce hotova, na konci dne žalobce zástupci firmy zhotovenou práci předá), tj. žalobce vykonával nelegální závislou práci bez potřebného povolení. Soud v tomto směru aprobejuje závěr správních orgánů, že smlouva o dílo byla simulovaným právním jednáním a že skutečnost, že žalobce fakticky vykonával závislou činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti a podle

pokynů WELPRO s. r. o. vyplývá i z toho, že žalobce pracoval v provozovně faktického zaměstnavatele, při své činnosti používal vybavení faktického zaměstnavatele, vystupoval jménem faktického zaměstnavatele a pravidelně jednou měsíčně obdržel za svou činnost odměn odvislou od počtu zpracovaných výrobků.

54. Soud shrnuje, že provedené dokazování naprosto odůvodňuje závěr správních orgánů, že v prvním i druhém období žalobce neplnil účel povoleného pobytu (nepodnikal), nýbrž vykonával nelegální závislou činnost. Vzhledem k tomu, že se v daném řízení jedná o řízení o žádosti žalobce, bylo žalobcovou povinností tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí věci, přičemž správní orgány správně vycházely z výpovědi žalobce. Správní orgány se v rozhodnutích podrobně zabývaly znaky podnikání a závislé činnosti a dostatečně a logicky vysvětlily, z jakých důvodů nebylo možno označit žalobcovu činnost za podnikání a proč šlo o činnost závislou. Závěr učiněný správní orgány odpovídá provedení dokazování, když se správní orgány vypořádaly se všemi důkazy a srozumitelně a přesvědčivě vysvětlily, proč a k jakým závěrům dospěly.
55. Žalobce v žalobě namítal, že skutkové závěry správních orgánů z provedení dokazování nevyplývají a jsou výsledkem vadného právního posouzení. Jak je výše vyloženo, závěry o skutečném způsobu a obsahu výkonu výdělečné činnosti žalobcem v provedeném odkazování oporu mají. Žalobce v žalobě tuto žalobní námitku konkretizoval toliko tak, že podnikání žalobce bylo prokázáno živnostenským oprávněním žalobce, daňovým přiznáním, úhradou sociálního a zdravotního pojištění, smlouvami o dílo a žalobcovými fakturami. Této argumentaci nelze přisvědčit. Ve vztahu k důkazní hodnotě živnostenského oprávnění soud odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81. Pokud jde o daňová přiznání, úhrady sociálního a zdravotního pojištění a žalobcovy faktury, ty se týkají toliko prvního, a nikoli druhého období, když sám žalobce v druhé výpovědi vyvrátil, že by faktury vystavené žalobcem třem firmám odpovídaly skutečnosti, protože uvedl, že byl vyplácen firmou VIGA BEST s. r. o. Pokud jde o smlouvy o dílo s třemi firmami, zde platí totéž, tj. sám žalobce vypověděl, že ve skutečnosti s třemi firmami žádnou smlouvou o dílo neuzavřel. Pokud jde o smlouvu o dílo s WELPRO s. r. o., jde jednak o rámcovou smlouvu o dílo, která uzavření konkrétních smluv o dílo (podnikatelskou činnost žalobce) neprokazuje, a jednak z výpovědi žalobce bylo zjištěno, jak je výše odůvodněno, že ve skutečnosti smlouva o dílo simulovala podnikání žalobce, přičemž žalobce pro WELPRO s. r. o. konal závislou práci.
56. K další části žalobní argumentace, která se však netýkala prvního období, ale jen druhého období (WELPRO s. r. o.), že podnikat lze i tak, že podnikatel pro jediného objednatele nevyrábí celé výrobky sám, soud uvádí, že obecně lze tomu přisvědčit, ačkoli jistě nepůjde o nejobvyklejší způsob podnikání. Nicméně v takovém případě musí cizinec prokázat, mj. že činnost vykonává na vlastní odpovědnost samostatně, tj. v době a na místě s výrobními prostředky cizince určenými cizincem bez závislosti na objednateli a jeho pokynech. Toto je v případě soustavné činnosti v místě objednatele, v čase určeném objednatelem s prostředky objednatele ve lhůtě určené objednatelem vyloučeno. Pokud žalobce namítal, že sám rozhodoval, kdy a kde bude kolik práce provádět, pak je tato námitka vyvrácena výpovědí samotného žalobce, že se každý den ráno „musí“ přihlásit zástupci této firmy a ten mu předá práci a určí, do kdy musí být práce hotova, na konci dne žalobce zástupci firmy zhotovenou práci předá.

- Činnost vykonávaná žalobcem nevykazuje znaky podnikání, mj. z důvodu, že není vykonávána zcela nezávisle, tzn. pod vlastním jménem, na vlastní účet a s vlastní odpovědností, ale naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonanou práci vyplácí. Soud ještě dodává, že nepřehlédl, že žalobce namítl, že měl s WELPRO s. r. o. uzavřenou nájemní smlouvu, ale tato námitka nemůže být důvodná, protože v průběhu správního řízení uzavření nájemní smlouvy s touto firmou netvrdil, natož prokázal.
57. Soud považuje za nutné doplnit, že ze správního spisu též vyplynulo, že žalovaná dala žalobci marně možnost vyjádřit se v rámci odvolacího řízení k informaci OIP ze dne 7. 1. 2019 čj. 114873/6.71/18-2, podle níž příslušný orgán inspekce práce při kontrole zjistil, že žalobce pro WELPRO s. r. o. vykonával nelegální práci podle § 5 písm. a) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Závěr o nelegálním charakteru závislé činnosti žalobce byl tedy zjištěn i v řízení podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce.
58. Soud shrnuje, že pro posouzení (právního) charakteru činnosti vykonávané žalobcem nebyly a nemohly být rozhodující formální doklady (živnostenské oprávnění, smlouvy, faktury), nýbrž skutečný výkon činnosti, v daném případě zjištěný z výpovědi žalobce. Skutečnost, že žalobce nevykonával činnost, která by vykazovala všechny podstatné rysy podnikání, byť formálně tuto činnost jako podnikání vykazoval, byla v řízení před správními orgány zjištěna. Pro posouzení věci nebylo rozhodné, jak žalobce svou výdělečnou aktivitu označoval či formálně vykazoval, ale co bylo její podstatou.
59. Soud dodává, že podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. dubna 2017, č. j. 30A 116/2016-64, a dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. dubna 2018, č. j. 3 Azs 146/2017 - 48, platí, že *„Předmětem žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je posouzení, zda v daném případě neexistuje žádná zákonná překážka (ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců), která by vyloučila možnost vyhovění žádosti. Jednou z takových možných překážek je neplnění účelu pobytu, pro který byl již dříve pobyt povolen. V posuzovaném případě je účelem pobytu stěžovatele jeho podnikání. V kontextu uvedeného bylo tedy nutno ze strany správního orgánu I. stupně posoudit, zda stěžovatel podniká. Jestliže bylo zjištěno, že výdělečná činnost stěžovatele nesplňovala znaky podnikání, nastala zde bez dalšího překážka vyhovění jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a jako takovou ji bylo nutno zamítnout.“*
60. Druhým a posledním žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. byla námitka žalobce, že rozhodnutí nepřiměřeně dopadlo do jeho soukromého a rodinného života, protože v ČR žije od roku 2008, zvykl si zde, začlenil se a má zde přátele.
61. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

62. Žalobce ve správním řízení vypověděl k dotazu, zda má na území rodinu nebo blízké osoby, že je na území sám – rodiče, manželka a dvě děti, sestra a bratr žijí ve Vietnamu. Žalobce zdůraznil, že chce na území klidně pracovat dál, aby mohl pomoci své rodině ve Vietnamu.
63. Prvoinstanční orgán v napadeném rozhodnutí k přiměřenosti rozhodnutí uvedl, že žalobce na území pobývá od května 2008 a celá jeho rodina (manželka, dvě děti, rodiče, sestra a bratr) žije podle výpovědi samotného žalobce v žalobcově domovském státě. V řízení nebylo zjištěno, že by žalobce měl nějaké sociokulturní vazby na území. Vazba žalobce na území je ekonomická, spočívající v nelegální práci. Zdravotní stav ani věk žalobci nebrání v návratu do vlasti. Prvoinstanční orgán shrnul, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobce. Žalovaná se namítanou nepřiměřeností prvoinstančního rozhodnutí dostatečně zabývala na str. 13 napadeného rozhodnutí.
64. Soud je toho názoru, že žalobce ve správním řízení nikdy neuvedl žádné konkrétní vazby či skutečnosti, které by měly za následek, že by se napadené rozhodnutí jevilo jako nepřiměřené.
65. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, čj. 6 Azs 302/2017-27, podle něhož: „Co se týče dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, správní orgány vycházely opět z tvrzení samotné stěžovatelky, že na území České republiky má pouze manžela a staršího bratra a nejsou jí známy žádné překážky vycestování. Manžel stěžovatelky je přitom vietnamský státní občan, kterému byla zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ze stejných důvodů jako stěžovatelce. Správní orgány uzavřely, že stěžovatelka je v produktivním věku a svůj rodinný i pracovní život může realizovat v zemi původu. Tyto závěry zcela odpovídají skutečností zjištěným v průběhu správního řízení. I zde je třeba připomenout, že je výhradně na cizinci, aby v řízení tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016 – 39). Stěžovatelka namítá nesprávnost a nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu. Nad rámec zjištěných skutečností však sama žádné konkrétní sociální a kulturní vazby netvrdí, a netvrdí ani žádné jiné skutečnosti, které by mohly mít na posouzení dopadů rozhodnutí do jejího soukromého či rodinného života vliv. Takovou skutečností není ani samo o sobě tvrzení, že na zdejším území pobývá již 7 let.“
66. Soud dokazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019 čj. 7 Azs 554/2018 - 37, podle něhož „Podle judikatury Nejvyššího správního soudu důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 12/2015 - 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „břemeno tvrzení a důkazní o vyličení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“

67. Prvoinstanční správní orgán i žalovaná se dle názoru soudu dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dostatečně zabývaly, přičemž vycházely především z informací sdělených žalobcem v rámci jeho výslechu. V rozhodnutích mimo jiné zhodnotily délku pobytu žalobce na území ČR, věk žalobce, zaměřily se na jeho rodinné poměry, zabývaly se i jeho sociálními vazbami k ČR a uvedly, že na území žádné nemá.
68. Soud dodává, že žalobce netvrdil, že by rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života ve vztahu k nějaké konkrétní osobě či skutečnosti. Argumentace, že si na území žalobce zvykl, nemůže být důvodem nepřiměřenosti rozhodnutí, přičemž nelze přehlédnout, že podle výpovědi žalobce, přestože se na území zdržuje od roku 2008, neovládá češtinu ani na úrovni základního dorozumění o podstatných otázkách jeho výdělečné činnosti.
69. Soud neprovedl k důkazu listiny navržené při jednání soudu žalobcem (faktury, smlouvy o dílo, výpis z živnostenského rejstříku), neboť jejich provedení by bylo nadbytečné ve vztahu k posouzení důvodnosti žaloby, neboť pro soudní přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí byl rozhodující skutkový a právní stav v době rozhodování žalované. Žalobcem nově předkládané listiny týkající se jeho podnikání proto na rozhodnutí soudu nemohly mít vliv.
70. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

71. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a práva na náhradu nákladů řízení se vzdala, rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu